

Sygn. akt II K 35/21

PR 4 Ds 1170.2020

PR S.-N.

w S.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2022r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Kamilla Gajewska

Protokolant: Dorota Bocian

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach: 2 czerwca 2021r. i 23 lutego 2022r.

sprawy **M. L. (1)**,

s. A. i E. z d. M.,

ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

- w dniu 17 lipca 2020 roku ok. godz. 17.30 na terenie (...) przy ul. (...) w Ś. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym i spowodował nieumyślnie wypadek w ten sposób, że kierując pojazdem ciężarowym marki M. o nr. rej. (...) z naczepą o nr. rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, tj. bez upewnienia się czy zakończono załadunek naczepy, ruszył pojazdem doprowadzając do upadku z rampy załadunkowej wózka widłowego wraz z operatorem E. S. (1), w wyniku czego wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci rany tłuczonyj czoła oraz złamania przedniej i górnej części trzonu L-1 z klinowatym spłaszczeniem, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. oskarżonego M. L. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy,

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego M. L. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. S. (1) kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy 00/100 złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania oraz wymierza mu opłatę w kwocie 60 zł.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 35/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. L. (1)	w dniu 17 lipca 2020 roku ok. godz. 17:30 na terenie (...) przy ul. (...) w Ś. nieumyślnie naruszył	

		<p>zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 20.06.1887 roku „Prawo o ruchu drogowym” i spowodował nieumyślnie wypadek w ten sposób, że kierując pojazd ciężarowy marki M. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności tj. bez upewnienia się czy zakończono załadunek naczepy ruszył pojazdem doprowadzając do upadku z rampy załadunkowej wózka widłowego wraz z operatorem E. S. (1) w wyniku czego wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej czoła oraz złamania przedniej i górnej części trzonu L-1 z klinowatym spłaszczeniem, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. tj. czyn z art. 177§1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
M. L. (1) jest zawodowym żołnierzem w stopniu starszego szeregowego i pełni służbę w K. (...). Od 2019 r., poza godzinami pracy, M. L. (1) podejmował dodatkowe zatrudnienie jako kierowca w firmie (...) z siedzibą we W..	Wyjaśnienia oskarżonego	67-68	

Pismo z KPW G.	62		
Dokumentacja dotycząca przebiegu służby oskarżonego	74-77		
Wywiad środowiskowy	321		
W dniu 17 lipca 2020 r. około godziny 16:50 M. L. (1), jako kierowca pojazdu ciężarowego marki M. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...), wykonując zlecenie na rzecz firmy (...), przyjechał na teren (...) w Ś. w celu załadunku pojazdu. Na polecenie pracowników (...), M. L. (1) podjechał pod chłodnię nr 3, gdzie załadunek przeprowadzali E. S. (1), Z. M. i A. B. (1). Po załadowaniu palet, oskarżony został poproszony o podjechanie pod kolejną chłodnię, gdzie miały zostać załadowane jeszcze dwie palety. Załadunek dokonywała tam E. S. (1) przy użyciu wózka widłowego. Po załadowaniu pierwszej palety pokrzywdzona pojechała po drugą paletę znajdującą się przy innej rampie. W tym czasie M. L. (1) wyszedł z kabiny i przeszedł się wzdłuż pojazdu w celu zbadania, czy załadunek się zakończył. Oskarżony nie był w stanie zobaczyć czy prace załadunkowe się zakończyły, nie słysząc jednak żadnych odgłosów	Zeznania M. L. (2)	3-5, 280-281	

<p>załadunku przyjął, że załadunek jest skończony. Nie pytał nikogo o to, czy może odjechać. Sygnalizacja świetlna na rampie tego dnia nie działała. Udał się do swojej kabiny i powoli ruszył pojazdem do przodu. W tym czasie na rampie przylegającej do pojazdu oskarżonego znajdował się wózek widłowy, w którym siedziała pokrzywdzona. W wyniku odjazdu samochodu wózek wraz z pokrzywdzoną spadł z rampy, z wysokości około 1,3 metra. Oskarżony słysząc huk zatrzymał pojazd, wyszedł z kabiny i udał się na tył pojazdu, gdzie zobaczył pokrzywdzoną i udzielił jej pierwszej pomocy. Na miejsce wezwana została policja oraz pogotowie. Z uwagi na doznane obrażenia pokrzywdzona została zabrana przez zespół ratownictwa lotniczego i przewieziona do szpitala w S.. Pokrzywdzona nie miała kasku ochronnego.</p>			
<p>Zeznania T. J.</p>	<p>7-8, 281-282</p>		
<p>Protokół oględzin miejsca z dokumentacją fotograficzną</p>	<p>14-19</p>		
<p>Dokumentacja techniczna wózka widłowego</p>	<p>28-31</p>		
<p>Zapis monitoringu z protokołem oględzin</p>	<p>50, 59-60, 137-143, 319</p>		

Zeznania E. S. (1)	52-54, 277-280,		
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego	68-70, 275-277		
Protokoły i dokumenty związane z postępowaniem w sprawie wypadku przy pracy	117-137		
Dokumentacja fotograficzna	301-313, 316-317		
Zeznania A. B. (2)	559-560		
Zeznania Z. M.	561-562		
Zeznania R. R. (1)	562		
Na skutek wypadku pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej czoła oraz złamania przedniej i górnej części trzonu L-1 z klinowatym spłaszczeniem tj. obrażeń, które naruszają funkcjonowanie narządów ciała na okres powyżej 7 dni.	Opinia biegłego	43	
Dokumentacja medyczna pokrzywdzonej	25-27, 103-109,		
Opinia uzupełniająca	111		
E. S. (1) w dniu zdarzenia miała wymagane przez przepisy prawa uprawnienia do kierowania wózkami widłowymi, jak również przeszła wszelkie niezbędne badania oraz	Zeznania T. J.	7-8	

szkolenia wymagane przepisami bhp. W trakcie wypadku pokrzywdzona prowadząc wózek widłowy, wbrew obowiązkowi, nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. Na terenie terminalu nie działała sygnalizacja.			
Zeznania E. S. (1)	277-280		
Dokumentacja związana z zatrudnieniem pokrzywdzonej	23-24, 32-37,		
Dokumentacja zgromadzona w celu wydania opinii biegłego w zakresie bhp	346-511		
Pismo z (...)	116		
Opinia biegłego w zakresie bhp	516-527		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>W znaczącej większości Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Oskarżony w sposób logiczny i zgodny z pozostałymi dowodami zebranych w sprawie opowiedział o przebiegu zdarzenia oraz poprzedzających je okolicznościach.</p> <p>Oskarżony nie neguje faktu, iż rzeczywiście odjechał naczepą z miejsca załadunku, w wyniku czego doszło do wypadku. Sąd nie dał jednak wiary oskarżonemu w kwestiach związanych z umniejszeniem, a wręcz wyłączeniem jego winy. Linia obrony oskarżonego polega na wykazaniu, iż był przekonany, że załadunek się zakończył, dlatego też odjechał z miejsca załadunku, nadto wielokrotnie wskazywał, że nikt nie poinformował go o sposobie zakończenia załadunku, jak również że sygnalizacja świetlna była niesprawna. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie zasługują na wiarę z następujących powodów: przede wszystkim oskarżony nie był władny samodzielnie podjąć decyzji o tym czy załadunek jest</p>	

zakończony i czy bezpiecznie może odjechać z miejsca załadunku. Oskarżony jest kierowcą z doświadczeniem, wie że w trakcie załadunku do samochodu podczepiana jest rampa, po której przemieszczają się wózki widłowe z pracownikami i to od niego wymagana jest szczególna ostrożność i uwaga, aby samochód nie odjechał przedwcześnie z miejsca załadunku. Chociaż oskarżony sukcesywnie wskazywał, że był przekonany, że załadunek się zakończył, gdyż po dokonanych obchodzie samochodu nie słyszał żadnych odgłosów, to jednak na rozprawie głównej w dniu 2 czerwca 2021 r. wyjaśnił, że: „nie wiedziałem czy załadunek się zakończył”. Brak pewności oskarżonego co do zakończenia załadunku winna powstrzymać go od ruszenia samochodem. Nadto oskarżony wskazuje, że nie miał możliwości zapytania nikogo o to czy załadunek się zakończył, później jednak wyjaśnił, że około 300 metrów od niego widział pracownika (...), którego przecież mógł zapytać kiedy załadunek jest skończony, czego jednak nie zrobił. Należy również wskazać na pewien brak logiczności w wyjaśnieniach oskarżonego. Oskarżony wskazywał, że pierwszy załadunek odbywał się przy bramie nr 3,

		<p>po załadunku przyszedł do niego pracownik poinformować, że załadunek jest tutaj skończony i musi podjechać do kolejnej bramy, gdzie załadowane zostaną jeszcze dwie palety. Oskarżony więc wbrew swoim wyjaśnieniom, miał wiedzę, że pracownicy po zakończeniu ładowania palet przychodzą do kierowców w celu wydania dalszych wytycznych. Odnosząc się do okoliczności związanych z brakiem sprawnej sygnalizacji – faktycznie przeprowadzone dowody w sprawie wskazują na to, że w dniu zdarzenia sygnalizacja nie działała. Nie umniejsza to jednak odpowiedzialności oskarżonego, albowiem zgodnie z przepisami sygnalizacja taka nie jest wymagana, a nadto chociaż oskarżony nie został poinformowany o tym, że sygnalizacja nie działa, to jednak każdy człowiek, a tym bardziej wyszkolony kierowca, jest w stanie samodzielnie zauważyć, że światła sygnalizacji się nie zapalają, a więc sygnalizacja jest zepsuta i nie należy się nią sugerować.</p>	
<p>Zeznania M. L. (3)</p>	<p>Zeznania M. L. (3) Sąd uznał za wiarygodne. Świadek w dniu zdarzenia pracował na terenie (...) i ze swojego</p>		

	<p>stanowiska znajdującego się około 200 metrów od miejsca zdarzenia, widział przebieg wypadku. Świadek obiektywnie opisał to co zaobserwował, potwierdził, że oskarżony faktycznie wyszedł z kabiny i obszedł samochód oraz próbował zajrzeć do hali. Zeznania świadka, te złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem są spójne, logiczne i konsekwentne. Sąd nie znalazł powodów, aby odmówić im wiarygodności.</p>	
<p>Zeznania T. J.</p>	<p>Zeznania T. J., chociaż w ocenie Sądu są wiarygodne, to jednak nie miały dużego znaczenia dla ustaleń faktycznych związanych z przebiegiem samego zdarzenia. Świadek nie był obecny przy wypadku, przybył na miejsce zdarzenia dopiero po godzinie 18, gdy przez telefon otrzymał informację o wypadku. Świadek jest inspektorem bhp zatrudnionym w miejscu zdarzenia, jego zeznania pozwoliły jedynie na ustalenie kwestii technicznych związanych z zasadami bhp obowiązującymi na terenie (...) oraz wyników dokonanej kontroli powypadkowej. Udzielone przez świadka informacje w tym zakresie pokrywają</p>	

	się ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją.	
Zeznania E. S. (1)	<p>Zeznania pokrzywdzonej Sąd uznał za wiarygodne. W toku pierwszego przesłuchania pokrzywdzona nie złożyła zbyt obszernych zeznań, wskazując, że z uwagi na doznane obrażenia nie pamięta zbyt wiele. Obszerniejsze zeznania pokrzywdzona złożyła przed Sądem, podkreślając, że samego upadku oraz tego co się po nim działo nie pamięta. Sąd oceniając zeznania pokrzywdzonej miał na uwadze, że nie jest w stanie dokładnie pamiętać przebiegu zdarzenia, niemniej jednak wskazane przez nią okoliczności pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami M. L. (3), nagraniami z monitoringu i zgromadzoną dokumentacją. W swoich zeznaniach pokrzywdzona nie zatajała okoliczności, które mogłyby wpłynąć na umniejszenie winy oskarżonego np. fakt nie zapięcia przez nią pasów.</p>	
Zeznania A. B. (1)	<p>Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne. Świadek w dniu zdarzenia pracowała wraz z pokrzywdzoną na terytorium chłodni. W swoich zeznaniach świadek opisała</p>	

	<p>okoliczności sprzed zdarzenia oraz po. Samego wypadku świadek nie widziała, usłyszała jedynie huk spadającego wózka. Sąd nie dopatrył się okoliczności, które podważałyby zeznania świadka. Są one spójne i konsekwentne. Świadek jest siostrą pokrzywdzonej, mimo tego nie wypowiadała się pejoratywnie o oskarżonym.</p>	
<p>Zeznania Z. M.</p>	<p>Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne. Wskazać należy, że świadek składał zeznania dotyczące dość dawnego zdarzenia, nie ukrywał jednak swojej niepamięci, szczerze wskazując, że pewnych okoliczności nie pamięta. Nieścisłości co do działającej sygnalizacji świetlnej wynikają z upływu czasu jaki minął od dnia zdarzenia. Świadek wskazał, że zawsze zgłasza zauważaną awarię sygnalizacji, jednak nie wie, czy w dniu zdarzenia patrzył na sygnalizację.</p>	
<p>Zeznania R. R. (2)</p>	<p>Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne. Świadek wskazał, co w sprawie jest mu wiadome, przyznał, że samego momentu zdarzenia nie widział. Zeznania świadka w ocenie Sądu nie budzą żadnej wątpliwości co do ich prawdziwości, korelują z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie.</p>	

<p>Dokumentacja związana z zatrudnieniem pokrzywdzonej</p>	<p>W toku postępowania zgromadzono dokumentację w postaci umów o pracę, zaświadczeń o przebytych badaniach i szkoleniach w ramach wykonywanej pracy, które potwierdziły, iż E. S. (1) pracowała na terenie (...), posiadała wszelkie wymagane przez prawo uprawnienia do prowadzenia wózków widłowych i spełniała normy wynikające z przepisów bhp.</p>	
<p>Opinia biegłego i opinia uzupełniająca</p>	<p>W celu ustalenia rodzaju obrażeń jakie poniosła pokrzywdzona w wyniku wypadku konieczne było zasięgnięcie opinii biegłego chirurga. W związku z tym, że w toku postępowania ujawniła się dodatkowa dokumentacja związana z leczeniem pokrzywdzonej pierwsza opinia stała się niepełna i dopuszczono opinię uzupełniającą. Opinia ta została sporządzona przez osobę posiadającą wiedzę specjalną niezbędną do jej wydania, jest pełna, jasna oraz spójna. Sądowi z urzędu nie nasunęły się żadne wątpliwości co do jej wiarygodności, strony również nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń.</p>	
<p>Protokół oględzin miejsca, dokumentacja fotograficzna, zapis monitoringu z protokołem oględzin, pisma z (...),</p>	<p>Wymienione dokumenty zostały sporządzone przez osoby uprawnione, zgodnie z przepisami prawa, w toku postępowania nie były</p>	

	<p>kwestionowane przez strony. Sąd nie znalazł innych powodów, aby zaprzeczyć ich wiarygodności.</p>	
<p>Dokumentacja medyczna pokrzywdzonej</p>	<p>Dokumentacja uzyskana w toku postępowania była niezbędna do ustalenia obrażeń poniesionych przez pokrzywdzoną w związku z wypadkiem. Wystawiona została przez uprawnione podmioty, nie budzi wątpliwości co do wiarygodności.</p>	
<p>Dokumentacja dotycząca przebiegu służby oskarżonego, Pismo z KPW G., wywiad środowiskowy</p>	<p>Dokumenty potwierdzają przebieg służby oskarżonego, jak również jego zawodowe i rodzinne uwarunkowania.</p>	
<p>Dokumentacja techniczna wózka widłowego, protokoły i dokumenty związane z postępowaniem w sprawie wypadku przy pracy, dokumentacja zgromadzona w celu wydania opinii biegłego w zakresie bhp</p>	<p>Wymienione dokumenty były niezbędne do ustalenia odpowiedzialności oskarżonego, w szczególności przyczyny wypadku, sposobu jego wystąpienia oraz ewentualnego przyczynienia się czynników zewnętrznych lub osób trzecich do jego powstania. Zebrane dokumenty nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.</p>	
<p>Opinia biegłego w zakresie bhp</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego, jako sporządzoną przez osobę dysponującą odpowiednim zasobem wiedzy fachowej; opinia okazała się kompletna, jasna, niesprzeczna i</p>	

	logicznie umotywowana. Podkreślić trzeba, że opinia została wydana po pełnym zgromadzeniu dowodów w sprawie, a także po uzupełnieniu na wniosek biegłej dokumentacji.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Dokumentacja dotycząca systemów sygnalizacji świetlnej	Przedłożona przez obrońcę oskarżonego dokumentacja w postaci artykułów dotyczących systemów sygnalizacji świetlnej nie miała znaczenia dla ustalenia faktów w niniejszej sprawie. Bezsprzeczne było to, że w dniu zdarzenia sygnalizacja na terenie terminala faktycznie nie działała. Z informacji uzyskanej od(...) wynika, że gdyby system w dniu zdarzenia działał to i tak nie informowałby kierowcy o zakończeniu załadunku czy możliwości dojazdu. Obrońca starała się wykazać, że działająca sygnalizacja spełniałaby inną funkcję niż wskazana przez firmę (...), niemniej jednak w ocenie Sądu okoliczność ta nie ma znaczenia w niniejszej	

		sprawie, gdyż bezsporne jest, że sygnalizacja w dniu zdarzenia w ogóle nie działała, zaś przepisy nie wymagają, aby pracodawca posługiwał się taką sygnalizacją.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	M. L. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 177 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten sprawca, który naruszając chociażby nieумыślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym, powietrznym powoduje nieумыślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. Przepisy tego dopuszcza się więc sprawca, który narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przy czym naruszenie to może być dokonane zarówno умыślnie, jak też nieумыślnie. Przez zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym należy			

rozumieć zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, jak też reguły nie skodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z wyżej wymienionych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu (uchwała Sądu Najwyższego z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 przywołanej ustawy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spójność lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

Wskazane przestępstwo jest przestępstwem skutkowym – skutkiem zachowania sprawcy jest odniesienie obrażeń ciała, określonych w art. 157 § 1 k.k. przez pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że M. L. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, w ten sposób, że kierując pojazdem ciężarowym, nie upewnił się należycie czy zakończono załadunek naczepy i czy bezpiecznie może odjechać z miejsca załadunku i doprowadził do upadku z rampy załadunkowej wózka widłowego, w którym znajdowała się E. S. (1). Obowiązkiem oskarżonego było w tej sytuacji zachowanie szczególnej ostrożności. Chociaż oskarżony faktycznie przeszedł się wzdłuż swojego samochodu w celu ustalenia, czy załadunek się zakończył, to jednak jak sam wskazuje nie miał żadnej pewności co do jego zakończenia, nie podjął nadto innych możliwych opcji zweryfikowania stanu rzeczy. Oskarżony mógł chociażby zapytać będących na terenie terminalu innych pracowników co do przyjętej praktyki informowania o zakończonym załadunku lub tak jak w przypadku

wcześniejszego załadunku poczekać, aż pracownik podejdzie do niego i poinformuje, że może bezpiecznie odjechać. Pośpiech oskarżonego był w tej sytuacji niewskazany, a oskarżony, z uwagi na to że był świadomy w jaki sposób odbywa się załadunek powinien zachować ostrożność i nie odjeżdżać bez upewnienia się, że załadunek jest zakończony. Ustalenia niniejszego postępowania nie pozostawiają również wątpliwości, że pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego przepisów ruchu drogowego, a spadnięciem oskarżycielki posiłkowej i spowodowaniem obrażeń jej ciała istnieje bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy. Powyższe jest o tyle istotne, że jak wskazano powyżej, znamieniem czynu zarzucanego oskarżonemu jest także wywołanie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Przeprowadzona w toku postępowania opinia z zakresu medycyny oraz opinia uzupełniająca wespół z innymi dowodami, w tym dokumentacją medyczną pokrzywdzonej, jednoznacznie wskazuje, że obrażenia ciała E. S. (2) w postaci rany tłuczonej czoła oraz złamania

przedniej i górnej części trzonu L-1 z klinowatym spłaszczeniem stanowią naruszenie czynności narządu ciała trwającego dłużej niż 7 dni. Sąd rozważył również okoliczność braku zapiętych pasów przez pokrzywdzoną. Wskazać należy, że co prawda pokrzywdzona była obowiązana do ich zapięcia, to jednak brak zapięcia pasów nie miało wpływu na powstanie wypadków i przyczyn zewnętrznych wypadku, mogło jedynie wpłynąć na rodzaj doznanego urazu, co potwierdza opinia biegłego w dziedzinie bhp. W prawie karnym przyjmuje się, że zaistniałe u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała jest następstwem kolizji drogowej spowodowanej przez sprawcę i że tego związku ani nie przerywa, ani nie zmienia włączenie się innej przyczyny potęgującej lub mogącej potęgować skutki czy zakres tychże uszkodzeń. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2002 r., sygn. IV KK 289/02). W niniejszej sprawie faktem jest, że pokrzywdzona w chwili wypadku nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa, jednakże zgodnie z przyjętym orzecnictwem fakt ten nie może wyłączać winy oskarżonego ani rzutować na kwalifikację

<p>prawną czynu, albowiem obrażenia jakich doznała pokrzywdzona są typowym następstwem zachowania oskarżonego, który przez niezachowanie ostrożności i braku pewności co do zakończenia załadunku, ruszył samochodem ciężarowym powodując wypadek. Okoliczność niezapięcia pasów bezpieczeństwa może mieć znaczenie jedynie dla wymiaru kary, co w dalszej części uzasadnienie Sąd uwzględnił.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. L. (1)	I.		<p>W ocenie Sądu oskarżony jest w stanie ponieść odpowiedzialność za przypisane mu przestępstwo, albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające jego sprawstwo lub winę. Oskarżony jest osobą dorosłą, która rozumiała znaczenie czynu i mogła pokierować swoim postępowaniem, dlatego też odpowiada za popełniony czyn.</p> <p>Sąd wymierzył oskarżonemu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami</p>

wynikającymi z art. 53 kk i następnymi.

Stopień społecznej szkodliwości czynu jest wyższy niż znikomy. Sąd wziął pod uwagę przedmiotowe i podmiotowe przesłanki tj.:

- rodzaj naruszonego dobra, jakim jest nie tylko bezpieczeństwo w komunikacji, ale również zdrowie i życie drugiego człowieka,

- rozmiar wyrządzonej szkody – swoim zachowaniem oskarżony spowodował u pokrzywdzonej tzw. średni uszczerbek na zdrowiu tj. obrażenia w postaci rany tłuczonej czoła oraz złamania przedniej i górnej części trzonu L-1 z klinowatym spłaszczeniem,

- sposób i okoliczności popełnienia czynu – oskarżony mimo braku pewności co do zakończonego załadunku sam zdecydował się odjechać z miejsca zdarzenia, czym naruszył obowiązującą go zasadę zachowania szczególnej ostrożności wymaganej przede wszystkim od kierowców,

- postać zamiaru i motywację sprawcy – sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony działał nieumyślnie, nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa, popełnił go

na skutek niezachowania wymaganej ostrożności,

- rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia - oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez swój pośpiech i niedbalstwo. Od oskarżonego wymagane było, aby uzyskać pewną informację, że może bezpiecznie ruszyć z miejsca załadunku, czego jednak nie zrobił, jedynie pobieżnie ocenił sytuację i wyciągnął z niej nieuzasadnione wnioski. Oskarżony jako zawodowy kierowca w większym stopniu powinien respektować obowiązujące go zasady ruchu drogowego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę następujące okoliczności łagodzące: uprzednią niekaralność oskarżonego, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, niezwłoczne udzielenie po wypadku pierwszej pomocy pokrzywdzonej przez oskarżonego, jak również fakt, iż pokrzywdzona nie miała zapiętych pasów, co mogło wpłynąć na rodzaj doznanych obrażeń.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia społecznej

		szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego oraz uwzględnia cele kary w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.
II.	<p>Na podstawie art. 69 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności. U podstaw decyzji w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności legło przekonanie, że mimo jej niewykonania zarówno cele postępowania, jak i samej kary zostaną osiągnięte, a oskarżony będzie przestrzegał prawa i nie popełni w przyszłości przestępstwa. Sąd miał również na uwadze, iż oskarżony wcześniej przestrzegał porządku prawnego i nie był karany, czyn ten jawi się jako incydent, nadto popełnił go nieumyślnie. W ocenie Sądu 2-letni okres próby będzie skuteczną ochroną przed powrotem oskarżonego na drogę przestępstwa.</p>	
III	<p>W punkcie III na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nałożono na oskarżonego obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby w okresach. Obowiązek ten ma zapewnić przestrzeganie</p>	

	przez oskarżonego porządku prawnego.		
IV	Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 15000 zł tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu kwota ta stanowi odpowiednią rekompensatę za doznane przez pokrzywdzoną obrażenia ciała oraz doznane krzywdy moralne. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę rozmiar obrażeń pokrzywdzonej, ich intensywność, długotrwałość leczenia oraz skutki psychiczne jakie w wyniku wypadku doznała pokrzywdzona.		
5.	<i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i>		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V.	Sąd zasądził od oskarżonego koszty postępowania oraz wymierzył mu opłatę. Oskarżony w ocenie Sądu jest osobą zdolną do pracy i ma możliwości zarobkowe. Zatem jest w stanie ponieść koszty i opłatę.	
6. 1Podpis		